

gens Trin. Det antydedes ikke med et Ord, da det ærede Medlem gav sin Beretning om Sagen, gav sin Fortælling om, hvad jeg her havde gjort, som en styg politisk Uret og Forfølgelse. Nej, det eneste, der mulig skal antyde, at der har foreligget andre Afgørelser, førend Sagen kom til Ministeriet, var de Ord af det ærede Medlem, at der var nogle Gaardmænd, som lavede „en hel Del Spektakel“, — ved disse Ord skal vel forstaas Afgørelsen i det kommunale Raad —, og saa var jeg straks villig til at springe.

Nej, hvad der forelaa for mig, det var Spørgsmaalet, om der her maatte siges at være til Stede saadanne Momenter i Sagen, at jeg maatte føle mig foranlediget til at kuldkaste den af samtlige kommunale Autoriteter i Henhold til Loven vedtagne og enstemmigt vedtagne Afgørelse. Og hvad forelaa der da i saa Henseende? Der forelaa Lærerens Erklæring, altsaa den officielle Erklæring til Skoledirektionen, og det Bidrag, som denne Erklæring gav til at forstaa hans Stilling overfor Beboerne og hans Optræden overfor og hele Syn paa denne Befolkning, blandt hvilken han skulde virke som Ungdommens Opdrager. Denne Erklæring skulde ikke give mig Forstaaelse af, at samtlige Medlemmer af Skolekommissionen, Sogneraadet, Skoledirektionen og Amtsskoleraadet saa forkert, og at den af dem truffne lovlige Afgørelse burde kuldkastreres ved et Pennestrøg fra Ministeriet. Og det ærede Medlems Tale, hans mange og stærke Kraftudtryk forrige Dag, da denne Sag blev fremsat her for det høje Ting, har lige saa lidt givet mig noget Bidrag til at forstaa, at alle disse Myndigheder derovre have været blinde og dumme i deres Opfattelse af Lærer Andersen og af hans Mangel paa Evne til at gøre Fyldest i Stillingen som Lærer i den vedkommende Landsby.

Det ærede Medlem har ogsaa i Dag erkendt, efter at han altsaa er kommen noget ind i den Sag, som han har fremdraget forleden, at adskillige Udtryk i Lærerens officielle Erklæring efter hans Mening ikke ere heldige. Det ærede Medlem krævede den Dag, da hans Bombe skulde springe med den af mig foretagne politiske Afskedigelse, et klart og bestemt Svar angaaende den Sag. Det fik det ærede Medlem. At jeg derved har og nødvendigvis har maattet fremdrage enkelte Træk af det Billede, som Lærer Andersen har tegnet af sig selv, af sit Forhold til og sit Syn paa Beboerne der-

ovre gennem den officielle Erklæring, det maa Lærer Andersen takke det ærede Medlem for, som her har fremdraget Sagen, men foredraget den saa mangelfuldt.

Og hvad havde det ærede Medlem nu i Dag at sige om Sagen, da han paa ny havde Ordet? Jeg beder ærede Medlemmer sammenligne den Tone og alt det Rabalder, om jeg saa maa sige, hvormed denne Sag forleden blev fremsat af det ærede Medlem om den ubetinget hæderlige og dygtige Lærer, mod hvem jeg havde rettet en styg politisk Forfølgelse, og mod hvem jeg havde gjort blodig Uret, hvorfor det ærede Medlem krævede, at jeg snarest muligt skulde indsætte Læreren i sit Embede igen — jeg beder ærede Medlemmer sammenligne den Maade, hvorpaa denne Sag forleden blev fremsat af det ærede Medlem og saa det ærede Medlems Udtalelser i Dag, hvor det ærede Medlem maatte nøjes med at henstille, om jeg alligevel ikke havde været for haard mod Læreren, om han ikke skulde have haft en Advarsel og være sluppen dermed. Det ærede Medlem havde i Dag kun tilbage et eneste Punkt, som han nu vilde prøve paa at tillægge nogen Vægt, og det var, at *hele* Lærer Andersens officielle Erklæring til Skoledirektionen ikke har været indrykket i det socialdemokratiske Blad i Sydlyn. Ja, Skoledirektionen har i en Erklæring til Ministeriet udtalt: „Naar dertil kommer, at Lærer Andersen, medens han havde Sagen til Erklæring, har faaet Klagen og en Del af sin Erklæring indrykket i „Fyns Socialdemokrat“, hvad der yderligere har gjort Forholdet til Beboerne spændt . . .“ Det har saaledes kun været en Del af Erklæringen. Lærer Andersen har sikkert selv haft Følelsen af, at adskillige af de bedste Kraftsteder, som blev serverede Skoledirektionen, alligevel var for drøje til, at han turde servere dem for Beboerne. Dernæst blev der fremhævet af det ærede Medlem — det var de eneste to Punkter, han nu havde tilbage —, at Rebslager Kriebel i Nyborg ikke havde stemt for Afskedigelse uden Pension. Det er rigtigt nok, men det er ogsaa oplyst af mig forrige Dag. Skrivelsen fra Amtsskoleraadet er bleven oplæst af mig — det ærede Medlem vil finde det Spalte 693: Alle Medlemmer af Raadet var enige om, at Lærer Andersen maatte afskediges, men Kriebel mente dog ligesom jeg, at han burde have Pension, medens alle de andre mente, at han burde afskediges uden Pension. Rebslager Kriebel har faaet tilført Protokollen: „Et Medlem af Raadet ønskede dog til-